

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

I

Arran de les llargues reflexions del papa Francesc sobre l'homilia a l'Evangelii gaudium, vaig determinar apuntar-me a un curs de predicadors per internet. Alguns potser us heu adonat d'alguns canvis d'estil en la meva predicació en els darrers mesos.

El treball final d'aquest curs era preparar una homilia sobre el passatge del cec Bartimeu. Calia pensar en un destinatari concret, en la seva situació i en l'objectiu que es pretenia en la predicació que s'havia de preparar. Jo vaig pensar en tots vosaltres, estimats preveres, i en aquesta homilia, sens dubte una de les més importants de l'any.

Així, doncs, l'exercici sobre el qual vaig treballar a fons era aquesta predicació d'avui. La vaig enregistrar en vídeo, la vaig enviar i me la van avaluar. Però el més important, tal com deien els responsables del curs, és dur-la a terme realment davant d'aquells per als quals ha estat pensada. Us l'ofereixo i ahora justifico la llicència litúrgica que m'he permès en l'elecció de l'evangeli que avui hem proclamat.

II

Fa uns anys vaig visitar la Capadòcia amb motiu d'una peregrinació diocesana, seguint les passes de sant Pau. Un dia vàrem matinar i férem un viatge en globus contemplant els "barrets de les bruixes" –aquelles enormes formacions geològiques tan característiques, a l'interior d'algunes de les quals hi ha cases i fins i tot antigues esglésies i monestirs–. Durant el dia ens vàrem meravellar de la quantitat i de la bellesa dels mosaics bizantins que decoren aquests complexos religiosos. El meu pensament durant tot el viatge, però especialment aquell dia, no s'aturava en la bellesa artística dels llocs, sinó en un interrogant colpidor: Què els passà a aquestes comunitats cristianes que tingueren una vitalitat extraordinària durant el primer mil·lenni –evangelitzadors, teòlegs i sants–, però que avui han desaparegut i els seus temples són simplement museus?

En els darrers temps em ve a la ment que a nosaltres ens pot passar quelcom semblant, que, lentament, les nostres comunitats parroquials vagin agonitzant i desapareixent. Crec que hem de reaccionar i que el passatge del cec Bartimeu ens hi pot ajudar.

Ell, com hem escoltat a l'evangeli, quan Jesús va passar per la seva vida, va cridar, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Ell. Li va demanar que fes que hi veiés i fou curat. Nosaltres, com aquest cec, som convidats a Cridar, a Aixecar-nos i Córrer cap a Ell.

Tots vosaltres heu viscut una època de grans canvis a nivell social i religiós. Tots vosaltres us heu escarrassat per reaccionar i acomplir la missió encomanada amb creativitat. Amb tot, des de fa uns anys, sigui per l'edat, sigui pel desànim, sigui per no saber què més fer i cap on tirar, fa la impressió que hem llençat la tovallola i ens limitem a acompanyar l'agonia. De tant en tant ens trobem i ens lamentem. Ens assemblem al cec Bartimeu, postrats en la nostra situació, incapaços de sortir-ne i, en el millor dels casos, esperant un canvi *epocal* que retorni el sentit religiós a la gent i torni a l'Església.

Jesús, però, avui i sempre passa pel camí on estem postrats i el cec Bartimeu ens ensenya què hem de fer per a sortir de la nostra situació.

Es tracta de prendre consciència de la gravetat de la nostra situació pastoral, d'escoltar amb incomoditat les nostres lamentacions eclesials i de dirigir-nos determinadament cap allà on Jesús passa i obra la salvació, perquè ell ens obri els ulls i ens mostri el camí de l'evangelització.

III

Bartimeu s'estava assegut vora el camí

Deia que estem com Bartimeu: postrats pastoralment. No sabem què fer, no tenim forces per a tornar a començar, per a inventar de nou, per a provar. Pensem que el món que ens envolta ha conquerit la nostra gent i és més fort i poderós que nosaltres. Estem com l'exèrcit escocès de la pel·lícula *Braveheart*: atemorit i dubtós davant la superioritat de l'exèrcit anglès.

No sé si recordeu les paraules del cabdill escocès William Wallace per a enfortir la seva tropa. Permeteu-me que les adapti a la nostra situació: "Si ara renunciem a aixecar-nos i córrer vers allà on el Senyor està passant, curant, beneint, canviant vides, potser viurem més tranquils, potser tindrem menys problemes, però no passarà un dia de la nostra vellesa que oblidem la nostra renúncia, la nostra retirada. Si, en canvi, ens aixequem i correm vers Jesús, ens deixem curar la visió i ens llancem a la missió d'evangelitzar, potser no aconseguirem el que somniem, però viurem tot el temps que ens ofereixi el Senyor en el goig dels bons servents de Crist".

La situació política del nostre país ens hi estimula. Avui com mai, la gent té un somni, es mobilitza, empeny els representants polítics per a fer possible l'exercici real de l'autodeterminació. Després dels anys de la frustració per causa del fracàs del projecte autonòmic, una immensa majoria de catalans surt cada any al carrer, l'onze de setembre, reclamant fer possible la independència.

Nosaltres, davant aquest exemple de valentia i de desitjos de quelcom nou, podem quedar-nos repetint, a nivell pastoral, que res no pot canviar, que res és possible?

Començà a cridar

No estem còmodes amb la situació pastoral que vivim. Ja fa temps que sofrim veient com el nostre treball no dóna fruit. Fins fa uns anys, la gent responia a les nostres propostes i continuava omplint cada diumenge les nostres celebracions, però ara la situació és dramàtica, la resposta és minsa i la pràctica sacramental cau imparabile. Alguns, però, creiem que hi ha molts signes que Crist està passant, ens pot obrir els ulls i ens pot mostrar els camins de l'evangelització.

Ha nascut en nosaltres un somni: Hi ha quelcom més que l'esgotador anar fent! I nosaltres, que desitgem descobrir nous camins, que no ens resignem, ens estem omplint d'esperança. És cert que no manquen a les nostres comunitats els que es resisteixen a qualsevol canvi: els pessimistes que dificulten i fins poden ofegar les ànsies de veure i recórrer nous camins. L'Evangelí, però, ens diu que el cec no es va arrugar.

Cridem, també, nosaltres! Cridem i demanem de veure els nous camins pels quals l'evangelí ha d'arribar al poble que Déu ens ha confiat! Si ja no us veieu capaços de cridar, no ofegueu, almenys, els que ho volen intentar! Fem córrer la veu, preguem perquè el Senyor ens aplaní els camins, ens guii vers on ell passa, beneint i fent fructificar. La nostra recerca no és a les palpentes, s'adreça vers on se sent la veu de Jesús, on els seus deixebles en parlen. La nostra recerca ha d'anar de la mà de l'Església, dels successors dels apòstols, del successor de Pere.

Així, doncs, cridant, inquiet, cercant, atents, dòcils a les mocions de l'Esperit Sant, estem trobant els camins pels quals està passant el Senyor.

Ell llençà el mantell, es posà dret d'una revolada i se n'anà cap a Jesús

No n'hi ha prou amb cridar i cercar, cal aixecar-se i començar a caminar. Cal llençar el mantell, posar-se dret d'una revolada i anar cap a allò que Jesús mostra, cap a aquelles apostes pastorals beneïdes per ell.

Primer: *“llença el mantell”*. No podem córrer amb el pes d'allò que hem fet sempre, amb la càrrega d'allò que no funciona i ens roba la il·lusió i la creativitat. Adonem-nos d'allò a què hem de renunciar per a començar un nou camí.

Fixem-nos com ho varen fer els primers deixebles: Pere i Andreu, Joan i Jaume escoltaren la crida de Jesús i immediatament deixaren les xarxes, la barca i el pare i van seguir Jesús (Mt 4,18-22). Segur que humanament no fou fàcil. Deixaven la seguretat d'un treball, la tècnica que dominaven i els procurava l'aliment quotidià, però van llençar el mantell.

Ara, però, toquen noves renúncies. Nosaltres també som experts en la catequesi de preparació a la primera comunió, en la pastoral de malalts, en la preparació de les celebracions litúrgiques. Tot això ens ocupa i ens manté el grup de gent que justifica el que fem i ens permet que la parròquia vagi fent pastoralment i econòmicament. Deixar-ho tot, començar de nou, provoca vertigen, demana una audàcia que només ens pot donar el Senyor.

Segon: *“es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús”*, cap a allò que ell està beneït. El cec no féu un salt al buit. Havia escoltat la veu i les passes de Jesús. La gent testimoniava els seus miracles. Ell va intuir que es trobava davant d'una oportunitat única: o l'aprofitava o segurament quedaria prostrat i cec per sempre.

Jo no us demano una bogeria. El nostre Pla pastoral no és un somni utòpic. Alguns l'esteu posant en pràctica i esteu experimentant la benedicció de Déu. Ell està actuant amb poder i es produeixen conversions meravelloses.

Avui celebrem la renovació de les nostres promeses sacerdotals. Avui festegem especialment Mn. Joan Camps i Mn. Josep M. Montiu en les seves noccs d'or i d'argent sacerdotals. No recordem quan tots vàrem deixar les xarxes, la barca i els pares?

Crist, quan ens arrisquem a anar vers allò que beneeix pastoralment, ens cura la ceguesa.

Així em va passar a mi. Quan, fa anys, vàrem començar els cursos del *Torneu de la part de Déu*, no les tenia totes i es van produir conversions. Quan vàrem començar els cursos Alpha, quan ens vàrem arriscar amb els recessos d'Emmaús, els cursos de l'Escola d'Evangelització de Sant Andreu i els recessos de Guarició i Alliberament, sempre patia un cert vertigen pastoral, però escoltava que a d'altres bandes funcionava i no veia alternativa. Jo em vaig llençar i he estat curat. El Senyor m'ha anat mostrant el seu poder a través de nombroses i perseverants conversions.

No tinguem por! Fem el pas: arrisquem-nos!

A l'instant hi veié i el seguia camí enllà

Us ho dic per experiència. Qui s'arrisca, és beneït. Déu li obre els ulls, li dóna una nova visió que li permet recórrer sense por el camí de l'evangelització. Només cal fer la primera passa.

Com us deia, allò que hem viscut els darrers anys, amb tots aquests mètodes d'evangelització, ha fet que el Senyor m'obrís els ulls. La lectura i l'oració de l'*Evangelii gaudium* m'ha confirmat en el camí. El creixement d'algunes comunitats parroquials m'assegura que anem en la bona direcció. No miro enrere. No em fa por l'enfonsament pastoral que assetja moltes parròquies. No m'angoixa la manca de sacerdots, ni la partença cap a les estances eternes de tants des de la darrera missa crismal. Els recordarem en la pregària pels difunts. Però no puc estar-me ara de recordar-ne un, Mn. Manel Guiu, que no va voler que es llegís a les seves exèquies el seu historial ministerial perquè no es fes memòria que havia estat administrador diocesà del nostre bisbat.

Veig una colla de preveres, diaques, consagrats i laics disposats a tot: a la itinerància, a la missió, a la fundació de noves comunitats. Veig un exèrcit que no està en retirada, que, despullant-se de les velles i pesades armes, s'està omplint del poder de Déu i està guanyant-ne molts per a Crist.

Permeteu-me, estimats preveres, una aplicació concreta i directa a la vostra parròquia. No us convido a córrer en desbandada i a desmuntar-ho tot. Es tracta només d'arriscar-se a un primer pas: a muntar un primer curs Alpha. Veureu com el Senyor us obre els ulls i us llança a continuar endavant, a deixar de perdre el temps en allò que no funciona i a lliurar-vos a la tasca d'acompanyar els que s'han convertit i han de ser protagonistes de la renovació divina de la vostra parròquia.

Crida, aixeca't i corre! Veuràs com Déu Nostre Senyor et dóna visió i fa fructificar el teu ministeri!

IV

Hem vist amb l'ajuda de Bartimeu la nostra situació i la incomoditat que ens provoca. Ens hem adonat que algú ens ha parlat que Jesús no ens ha abandonat, sinó que està passant arreu i a prop. Hem reconegut allò que ens impedeix sortir, cercar, trobar i donar una passa perquè Jesús ens curi la nostra ceguesa pastoral. He intentat mostrar-vos que no us proposo un salt al buit, ja que n'hi ha que han fet aquesta passa, han estat curats i estan corrent els camins de l'evangelització.

Memoritzem aquestes paraules en una frase:

Camina per veure-hi. *Ve*u-hi per córrer.

Nosaltres no ens aixequem i correm per a tranquil·litzar les nostres consciències, com perseguia l'heroi escocès. Nosaltres ens aixequem, llencem el mantell i ens arrisquem perquè hem escoltat la promesa que Crist ens donarà visió, ens empenyerà i beneirà com mai el nostre treball.

Confiem a la Mare de Déu del Miracle, sota la protecció de la qual vaig posar el Pla pastoral, perquè intercedeixi davant del Senyor. Fes, Mare, que el teu Fill escolti el nostre crit, ens cridi cap allà on ell es troba, beneeix i concedeix la visió per a córrer els camins de l'evangelització. Amén.

Solsona, 10 d'abril de 2017